

TÓTHÁRPÁD FERENC

Janusnak, odaátra

Drága Barátom! Mit gondolsz te a versí világról?
 Hangod néma, de már századok óta figyelsz.
 Más ma a vers, s bár jól viselem, más már a világ is.
 Biztos' látod a bajt. Küldj valamicske jelet
 arról, hogy te is észreveszed, hova tart a poézis!
 Sok, sok rímfaragó fűzfapoéta terem,
 s van, nem is egy, ki a nóvum leplével takarózik,
 s vallja, hogy elfeledett, ódivatú ez a hang.
 Ám aki éli e versí világot, nem menekülhet:
 ritmusa édes kín. Mesterem, érted, ugye?
 Bár még most is botladozunk csak nyomdokaidban,
 lásd, sarjadnak azért újkori disztichonok!
 Én is a nyelvemen őrzöm, kéjes a mandula íze.
 Ráharapok, s nem bánt az, ha a héja fanyar!

Drága Barátom, szállj le a felhők menny-örökéből,
 szőrén is megülöd, hozd le a vén Pegazust!
 Láss a Föld, és lássa az ég, csakis általad ékes,
 tégedet illet a nagy kincs, a babérkoszorú!

Időtlenül

Na, nézd, szerelmem! Csak magunk maradtunk.
 A vaksötét most minket birtokol.
 A vágyad, érzem, szétárad az éjben,
 ilyen parázs nem szunnyad tán sehol.

Titok lebeg, s miránk hajol az erdő,
 levélparány simítja válladat.
 A sóhajok a végtelenbe törnek,
 s a Hold pirul a dús felhők alatt.

Szemérmesen ölelsz, kicsim – megérezem –,
 ha pisseget a cinkos éji csend.
 Tudod te is, a pillanatnak élek:
 s a póre perc időtlenül eseng.

◆ TÓTHÁRPÁD FERENC VERSEI

Könnyű vadra

Vadak patája roppantja a csendet,
 az aljnövényzet száz tövist mereszt,
 kezemre csap, a vérem is kiserken
 amint odébb feltűnik egy kereszt.

Letérdelek, megbújok hús tövében,
 verejtékemre rátapad a méz,
 stigmát tapaszt, s a rekkenő melegben
 kicsípi bőröm, mégsem ez emészt.

Latolgom, mit rejthet még az erdő,
 s vajon kinek jut árnyadó kereszt.
 Csak én vagyok, ki nem találhat Édent,
 csak én, akit a dzsungel nem ereszt?

Homályba fúl a lomb alatti este,
 hajtók zihálnak, búzük megreked.
 Vadak patája roppantja a csendet,
 s az orvvadászok újratöltenek.

Kollázs

Csak álltam ott, mint akkor is,
 anyám halálakor:
 A kórházlépcső imbolyog...
 Szalvéta és cukor,

kanál, pohár, vécépapír
 s a drága gyógyszerek...
 A százegyesbe indulok,
 talán hazajöhet.

Huzat süvölt a réseken,
 belopja a szelet.
 A konyhaszag utat kutat,
 hipóval egyveleg.

Az ajtó részre nyitva áll,
 vakít a csempe-kék,
 az asztalon kihűlve vár
 a megmaradt ebéd.

Az ágyon ott lebeg apám,
 törékeny, mint a nád,
 egy sóhaj még, s már várja őt
 az égi promenád.

TÓTHÁRPÁD FERENC (1958) Kőszegen él. Verseskötete: *Hajszálrepedések* (2007).